

முகுந்தன் பறையனா கதை

சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாகாரி

எழுதியது

தம்முயிர் போ லெவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே.

O-3mre, M

N28

173583

காந்தி ஆசிரமம்,

ரணையம், திருச்செங்கோடு.

சுருதிநாடு

சென்னை

கார்டியன் அச்சுக்கூடம்

1927

34/11

11/2

முகுந்தன் கதை

1

சிறுவர்களும் குரங்குகளும் சேர்ந்துவிட்டால் விளையாட்டுக்கு என்ன குறைவு? வேலம்பட்டி புளியந்தோப்பில் ஊர்ப் பையன்க ளெல்லாம் சேர்ந்து மரத்தில் ஏறியும் குதித்தும் கூக்குரலிட் டும் குரங்குகளை விரட்டிக்கொண்டு விளையாடினா ர்கள். சிலசமயம் குரங்குதள் ஜெயித்தன. அப் போது அவைகளில் பெரிய குரங்கு 'உர்' என்று உறுமும்போது சில பிள்ளைகள் விளையாட்டை மறந்து, சிறிது பயங் கொள்வார்கள். குரங்கு களில் சிறு குட்டிகளுக்கு, பாவம், ஆபத்தாய்த்தா னிருந்தது. அவை விளையாட்டில் வேடிக்கை எதுவும் காணவில்லை. பயந்து ஓடி ஓடிக் கிளைக் குக் கிளை பாய்ந்து சிறுவர்களுடைய இம்சையி லிருந்து தப்பப் பார்த்தன. பையன்களுக்கோ இது வெகு வேடிக்கையாயிருந்தது. அவர்க ளுடைய ஆரவாரமும், குரங்குகளின் கீச் கீச் என்ற சத்தமும் ஊருக்குக் கேட்கும்.

திடீரென்று கிழக்குக்கோடியில் பையன் ஒரு வன் பெரிய கூக்குரலிட்டான். எல்லாரும் என் னவோ அபாயம் நேர்ந்துவிட்டதென்று. அந்தப் பக்கம் ஓடினார்கள். முகுந்தன்மேல் ஒரு பெரிய குரங்கு பாய்ந்து அவன் உடம்பெல்லாம் கிழித்து இரத்தக் காயம் செய்து கழுத்தைக் கௌவிக் கொண்டிருந்தது. முகுந்தன் குரங்குக்குட்டி ஒன்

றைத் துரத்தி விளையாடும்போது அது கிளையி
லிருந்து நழுவிக்கீழே விழ, அவன் அதைக்
கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஓடவே, தாய்க்குரங்கு
மரத்திலிருந்து சீறி அவன்மேல் பாய்ந்து இவ்
விதம் தாக்கிக்கொண்டிருந்தது. முகுந்தன் திக்
பிரமை கொண்டவனாய் இன்னது செய்யவேண்டு
மென்று தோன்றாமல் குரங்குக்குட்டியை இறுகக்
கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டான். இதைக் கண்டு
குரங்கு இன்னும் ஆவேசத்துடன் அவனைக்
காயப்படுத்திற்று. “குட்டியை விட்டுவிடு, குட்டி
யை விட்டுவிடு” என்று பையன்கள் கூக்குரல்
போட்டும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. சிறுவர்
களில் யாரும் கிட்டப்போகத் தைரியங் கொள்ள
வில்லை. குரங்கோ மிகப் பெரியது. மகா கோபா
வேசங் கொண்டிருந்தது.

இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிரு
ந்த மாரி என்னும் சிறுவன் “அடே, செத்துப்
போய்டுவான்” என்று கத்திவிட்டு ஒரே குதியாய்க்
குதித்து முகுந்தன் கையிலிருந்த குரங்குக் குட்டி
யைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடினான். உடனே
குரங்கு முகுந்தனை விட்டுவிட்டு மாரிமேல் பாய்ந்
தது. பாய்ந்ததும் மாரி குட்டியைக் கீழேபோட்டு
விட்டுத் தரையில் கிடந்த ஒரு குச்சியை எடுத்துக்
கொண்டு குரங்கை எதிர்த்து நின்றான். குட்டி
கீழே விழுந்து ஓட ஆரம்பித்ததும் தாயானது
பையனைத் தாக்குவதை விட்டு விட்டுக் குட்டி
யண்டை ஓடிற்று. குட்டி தாயின் வயிற்றைக்
கொவிக்கொள்ளவே, இரண்டும் மரத்தின்மீது

ஏறி உச்சிக் கிளை போய்ச் சேர்ந்து ஒன்றும் நடவாதுபோல் அங்கே உட்கார்ந்தன.

முகுந்தன் நினைவற்றுக் கீழே கிடந்தான். பையன்கள் எல்லாம் பயந்து “முகுந்தன் செத்து விட்டான்” “குரங்கு முகுந்தனைக் கொன்றுவிட்டது” என்று கத்திக்கொண்டு ஊர்ப்பக்கம் ஓடினார்கள். மாரி மாத்திரம் ஓடாமல் “அடே சின்னா! போய் அம்மாவைக் கேட்டு ஒரு கலையத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வா” என்று சொல்லி முகுந்தன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவனுடைய முகத்தைத் துடைத்துத் தடவிக்கொண்டிருந்தான். சின்னான் சேரிக்கு ஓடிப்போய் ஒரு மண் கலையத்தில் ஜலம் கொண்டுவந்தான். அதை மாரி வாங்கி முகுந்தன் முகத்தில் தண்ணீரை அடித்ததும் அவனுக்கு நினைவு வந்தது. ஆனால், காயங்களில் இரத்தம் பெருகிக்கொண்டே யிருந்தது.

“சின்னா, நீ ஒரு பக்கம் பிடி, நான் ஒருபக்கம் பிடிக்கிறேன். இருவரும் தூக்கி அவன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோவோம் வா” என்று மாரி சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து முகுந்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். மாரியும் சின்னானும் சிறு குழந்தைகள்தான். ஆனால், ஏழைப்பிள்ளைகளா யிருந்தபடியால் வேலைக்கு அஞ்சவில்லை. சுகத்தில் வளரும் குழந்தைகள் செய்யாத காரியங்களை யெல்லாம் ஏழைக் குலத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் தைரியமாகச் செய்யும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் எப்படிப் பிழைக்க முடியும்?

எச்சிலென்று சொல்லி யிதமகிதம் பேசாதே
எச்சிலிருக்கு மிடமறியீர்—எச்சிறனை
உய்த்திருந்து பார்த்தா லொருமை வேளிப்படும்பின்
சித்த நிராமயமா மே.

முகுந்தன் தகப்பனில்லாக் குழந்தை. அவன் தகப்பனுக்கு, ஒரு காரணமு மில்லாமல் வந்த ஜாரம் ஒரு மாதம் விடாமல் அடித்து ஊர்ப் பண்டிதன் என்ன மருந்து கொடுத்தும் நிற்க வில்லை. முப்பத்தோராவது நாள் இரவு மனைவியையும் மகனையும் திக்கற்றவர்களாய் விட்டுவிட்டு இறந்து போனான். சீதம்மாள் தெய்வபக்தியுடையவள். புருஷன் இறந்த பிறகும் தைரியத்துடன் பையனை வளர்த்து வந்தாள். ஊரில் புருஷன் அங்கங்கே கொடுத்திருந்த காசு பணத்தை யெல்லாம் வசூலித்து, அவன் வைத்துவிட்டுப் போன நாலு ஏக்கரா புன்செய்க் காட்டை ஒரு நல்ல குடியானவனிடம் குத்தகைக்கு விட்டுக் குடும்பத்தை நடத்தி வந்தாள். பையனைக் கிராமத்திலிருந்த சிறு பள்ளிக்கூடத்தில்போட்டாள். வீட்டிலும் அவனுக்கு இராமாயண, பாகவத, பாரதக் கதைகளைச் சொல்லி வந்தாள். தைரியமாய் வாழ்வு நடத்தி வந்தாலும், பாவம், சிறு வயதில் விதவையாய்ப் போன சீதம்மாளுக்குச் சிலசமயம் உலகம் வேண்டியிருப்பதில்லை. திக்கற்ற வாழ்வின் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளுதல் யாருக்குமே கடினமல்லவா? ஆனால், ஈசுவர நம்பிக்கையும் ஆசார சீலமும் இவளைக் காத்து வந்தன.

அன்று சீதம்மாள் ஸ்நானம் செய்து பூஜைக் காரியங்கள் முடித்து விட்டு அடுப்பண்டை சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று மாரியும் சின்னனும் “அம்மா, அம்மா” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து, மேலெல்லாம் இரத்த வெள்ளமாயிருந்த முகுந்தனை அவள் முன் கீழே இறக்கி வைத்தார்கள். திடுக்கிட்டுப் போன தாய் ஒரே பாய்ச்சலாய்க் குழந்தையண்டை வந்து குதித்து “ஐயோ! என் குழந்தாய்!” என்று தலையைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, “என்னடா செய்தீர்கள்? துஷ்டப் பயல்களே!” என்று கூக்குரலிட்டாள். இவள் திடுக்கிட்டுக் குழந்தை யண்டை குதித்த குதியும் தோப்பில் குாங்கு தன் குட்டியைக் காக்கச் சீறிப்பாய்ந்த பாய்ச்சலும் ஒரே மாதிரியாயிருந்தன. பெற்ற வயிறு எல்லாம் ஒன்று தானே? குாங்கானு லென்ன, சீதம்மாளானு லென்ன?

நடந்த சங்கதிகளெல்லாம் மாரி சொன்னான். கேட்டதும் அவளுடைய உள்ளத்தில் உதித்த நன்றி அவள் முகத்தில் அழகிய புன் முறுவலாகப் பிரகாசித்தது.

“நீங்கள் யார்? என் அப்பன்களே!” என்றாள்.

“நாங்கள் பறைப்பசங்கள், அம்மா” என்றான் மாரி.

“பறைப் பயல்களா? அடே பாவி! வீட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டீர்களே. ஐயோ, ஈசுவரா! நான்

என்ன செய்வேன்? அடுப்பண்டை வந்து விட்டார்களே, ஐயோ! கொடும்பாவிக்களே!” என்று எல்லாவற்றையும் மறந்து பெருங் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே, ஒரு விறகுக் கட்டையை எடுத்துப் பலத்துடன் வீசிச் சின்னான்மேல் எறிந்தான். மாரி சட்டென்று குறுக்கே குதித்தான். கட்டை அவன் காலில் பட்டுக் காயம் ஏற்படவே அவன் கீழே விழுந்தான். சின்னான் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு தெருப்பக்கம் ஓடினான்.

“பறப்பயல் வீட்டுக்குள் நுழைந்து என் ஜன்மத்தைப் பாழாக்கினான். போதாததற்கு, ஊருக்கெல்லாம் என் வெட்கத்தைத் தெரிவிக்கக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடுகிறான், பார்!” என்று சீதம்மாள் கூவினாள்.

கீழே விழுந்த மாரி மெள்ள எழுந்து காயம் பட்ட காலைக் கையால் அழுத்திக் கொண்டு “அம்மா, உன் மகனை நான் குாங்கின் கையிலிருந்து தப்புவித்தேன். அதற்குப் பதில் என் காலை ஒடித்து விட்டாய்” என்றான்.

“நீயும் உன் குாங்கும் நாசமாய்ப் போக, இந்தப் பறத் திட்டு எப்படி நீங்கி நான் கதியடையப் போகிறேன். ஐயோ, நீழல் பட்டாலும் திட்டாயிற்றே! வீட்டுக்குள் சுவாமி வைத்திருக்கும் இடத்துக்கே வந்து விட்டார்களே! இவர்கள் நாசமாய்ப் போக. ஹே, ஈசுவரா! என் மேல் கருணை வைத்துக் காப்பாற்று, சுவாமி!” என்று கத்தினாள்.

மாரி இன்னும் காலை அழுக்கிக் கொண்டே நின்றான். “அடே, தூரப்போ, பறப் பயலே” என்று இன்னொரு கட்டையை யெடுத்து மெய் மறந்து ஒங்கி அவன் மேல் அடித்தான். முன் அடியைக் காட்டிலும் இது பலமாய்த் தாக்கிற்று. பொறுக்கமுடியாமல் ‘வீச்’ என்று கத்திக்கொண்டு, பாவம், பையன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டே குதித்து ஓடினான்.

தெருவில் பெரிய கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது. என்ன? என்ன? என்று சிலர் கேட்கவும், சிலர் பதில் சொல்லவும் பெரிய ஆரவாரம் கிளம்பிற்று. மாரி, சின்னான் இவர்களுடைய ஆயாளும் சேரியிலிருந்து வந்து தெருக் கோடியில் நின்று கொண்டு “ஐயோ, என் குழந்தைகளைக் கொல்லு கிறார்களே!” என்று பெரிய கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். பெற்ற தாயின் வயிறு எரிதல் எல்லாம் ஒரே மாதிரி தான். குரங்கானுலென்ன? எந்தக் குலமானு லென்ன?

3

பிறகு இரண்டு வருஷம் ஆயிற்று. முகுந்தன் பெரிய பையனாகிக் கமலாபுரம் பேட்டையில் பெரிய பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து விட்டான். தினம் இரண்டு மைல் போய்த் திரும்பி வரவேண்டும். ஆனால், துணைக்கு இவனைப் போலவே அந்தப் பள்ளிக்கூடம் போகிற இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தபடியால் கஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை.

குரங்கு விளையாட்டு சமாசாரம் எல்லாரும் மறந்து விட்டார்கள். முகுந்தன் நெற்றியில் மாத்திரம் பெரிய காயத்தின் வடு இருந்தது.

மாரியின் தாயார் குப்பாயின் மனதுக்கு மாத்திரம் சமாதானம் ஏற்படவில்லை. “எப்படி ஐயமார் வீட்டுக்குள் போய் நுழையலாம்? அந்தப் பாவம் பிடித்துத் தின்னாது? மற்ற ஜாதிப் பையன் களுடன் நீங்கள் ஏன் கலந்து விளையாடினீர்கள்? தெய்வம் நம்மை விடுமா? அதனால் தான் இந்தக் கஷ்டங்கள் எல்லாம் நமக்கு வந்திருக்கின்றன. மழை பெய்யாமல் நின்று விட்டது. தின்னச் சோறு இல்லாமல் தவிக்கிறோம். எல்லாம் அந்தச் சாபந்தான்” என்று பலவாறு தன் மகனை ஏசிக்கொண்டே யிருப்பாள். ஊர் மாரியாய்க்கு மூன்று பொங்கலுக்கும் தவறாமல் மூன்று கோழி கொடுத்து “ஆயாளே! தெய்வமே! என் மகன் தெரியாமல் செய்துவிட்டான். மன்னித்து விடு” என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். எவ்வளவு பயபக்தியுடன் பூஜைசெய்து பலிகொடுத்தாலும் மாரியாய்க்குக் கோபம் சாந்தமாக வில்லை. கஷ்டங்கள் மேலிட்டுக் கொண்டேவந்தன. முன்னெல்லாம் புருஷன் சந்தையன்று மாத்திரம் கள்ளுக்கடைக்குப் போவது வழக்கம். இப்போது தினம் போகலானான். குடித்து விட்டுப் போதையுடன் வீடு வந்து சோறு போடு என்று மிரட்டுவதும், “சோறு ஏது? எல்லாம் கள்ளுக்குத் தொலைத்து விட்டாயே?” என்றால் உதைப்பதும் அடிப்பதும் வழக்கமாயிற்று. பகலெல்லாம் காட்டில்

திரிந்து ஒரு தலைச் சுமை விறகு பொறுக்கி வந்து விற்று ஒரு பணம் சம்பாதித்தால், அதை யுங் கூடச் சண்டை போட்டுப் பிடுங்கிக் கள்ளுக் கடைக்குக் கொண்டு போய் விடுவான். இப்படி வாழ்வு மிகக் கஷ்டமான போதெல்லாம் “பாப் பாத்தி அடுப்பண்டை போன சாபந்தான் இது” என்று தன் குழந்தைகளைப் பார்த்துச் சொல்வான். புருஷன் குடித்துவிட்டு வந்து அடித்தால் அடிகளை வாங்கிக்கொண்டு “குழந்தைகளே, அழவேண்டாம். நாம் கண்டிக்குப் போய் விடலாம். இந்தப் பாழாய்ப் போன ஊரும் வீடும் நமக்கு வேண்டாம். இவன் கள்ளுக் கடையிலே சாகட்டும்” என்பாள்.

அந்த வருஷம் மழை சுத்தமாயில்லை. நிலங்களெல்லாம் காய்ந்து கிடந்தன. கூலிக்கு அழைப்பார் யாருமில்லை. ஏழைக் குடியானவர்கள் பாடே வெகு கஷ்டமா யிருந்தது. கூலிவேலை செய்து ஜீவனம் பண்ணுவோர், பாடு இன்னும் பரிதாபம். பறையர், சக்கிலிமார்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்களின் நிலையை எழுதத்தான் முடியுமா? கண்டிக்கு ஆள்-சேர்க்கை கங்காணி வந்தான். ஜனங்கள் அவனைத் தெய்வமாய் எண்ணி எதிர் கொண்டார்கள். “கங்காணி வந்து ஏழைகளை ஏமாற்றி அழைத்துப் போகிறான். பொய்யும் புரட்டும் சொல்லி அநியாதவர்களை இட்டுச் செல்கிறான். இந்த அநியாயத்தைக் கேட்பாரில்லையே” என்று பெரிய குடித்தனக்காரர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், “நாம் இப்

போதுபடும் கஷ்டத்தை விடப் பெரிய கஷ்டம் என்ன இருக்கப்போகிறது” என்றெண்ணி அநேகர் கங்காணியுடன் இலங்கைக்குச் சென்றார்கள்.

குப்பாயும் தனக்கு விமோசனம் இதுதான் என்றெண்ணிக் குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு கண்டிக்குப் போகப் பெயர்கொடுத்தாள். புருஷன் வரமாட்டேன் என்றான். அவன் எக்கேடாவது கெட்டும் என்று ஊரில் விட்டுப் போவதாகவே முதலில் தீர்மானித்திருந்தாள். ஆனால், கடைசியில் அவன் “எனக்கு யார் கஞ்சி காய்ச்சி ஊற்றுவார்? நானும் வருகிறேன்” என்றான். இனி, கள், சாராயம் தொடுவதில்லை என்று சத்தியம்செய்து தன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போகும் படி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். முடிவில் எல்லாரும் சேர்ந்தே போனார்கள்.

4

இன்னும் மூன்றுவருஷம் கழிந்தது. முகுந்தன் பள்ளிக்கூடத்தில் நன்றாய்ப் படித்துவந்தான். கடைசி பரீட்சையில் பையன்களுக்குள் முதலில் தேறினான். இது பள்ளிக்கூடத்தில் காலை யில் வெளியாயிற்று. முகுந்தன் உடனே தாயிடம் போய்ச் சந்தோஷ சமாசாரஞ் சொல்ல மிக்க ஆவல்கொண்டான். ஆனால், பரீட்சையில் தேறிய தோழர்கள் எல்லாரும் கூடி சுவாமி மலை யேறி அங்கே திருநாள் பார்த்துவிட்டு வேடிக்கையாய்ச் சிறிது நேரம் கழித்து வரலாமென்று தீர்

மானித்து முகுந்தனையும் அழைத்தார்கள். மாட்டேன் என்று அவன் சொல்லிப் பார்த்தான். “போனால் நேரமாய்விடும், வீட்டில் தாயார் காத்திருப்பாள்” என்றான்.

“போடா, பெண்குழந்தைபோல் பேசுகிறாய். நேரமானால் நானும் உன்னுடன் ஊருக்கு வருகிறேன். நீ பயப்படவேண்டாம். பரீட்சையில் முதலில் தேறினோமென்று கர்வப்படாதே. எங்கள் கூடக் கட்டாயம் வரவேண்டும்” என்று ஒரு தடிப்பையன் வற்புறுத்தினான்.

“வந்தே தீர வேண்டும், வந்தே தீர வேண்டும். விடக்கூடாது” என்றார்கள், சுற்றிலுமிருந்த பையன்கள் எல்லாரும்.

ஆகவே முகுந்தன் மலைக்குப் போகவேண்டியதாயிற்று. மலைமேல் வேடிக்கையாகத்தான் இருந்தது. உற்சவத்திற்குத் திரள் திரளாக ஜனங்கள் வந்திருந்தார்கள். பையன்கள் கோயிலுக்குள்ளும் வெளியிலும் கடைவீதியிலும் மனம் போனபடி சுற்றித்திரிந்து விளையாடினார்கள். அவர்களில் ஒருவன் பணக்கார வீட்டுச் செல்லப்பிள்ளை. அவன் தகப்பன் ஐந்து ரூபாய் முழுநோட்டு ஒன்று அவன் இஷ்டப்படி செலவுசெய்யக் கொடுத்திருந்தான். இதைக்கொண்டு மிட்டாய்க் கடையில் வேண்டிய பட்சணங்கள் வாங்கி எல்லாரும் தின்றார்கள். வெயிலில் நாள்முழுதும் ஓய்வில்லாமல் திரிந்துவிட்டு மலையிலிருந்து இறங்கினார்கள். பாதிராஜம் இறங்கும்போது “அடே, ராம

கிருஷ்ண ! வெகுதாகமா யிருக்குதடா” என்றான் முகுந்தன். “இங்கே தண்ணீர் ஏது? ஊர் சேர்ந்தால்தான்” என்றார்கள் மற்றவர்கள்.

“போங்களடா, மடையன்களா! இங்கே ஹனுமான் குட்டை இருப்பது தெரியாதா?” என்று தடிப்பையன் சொல்லி, அங்கே ஒரு காற்பாதை வழியாய்ப்போய் ஒரு பெரிய ஆஞ்சநேயஸ்வாமி செதுக்கியிருந்த பாறைக்குப் பின்னால் குட்டை ஒன்றைக் காட்டினான். முகுந்தன் அதில் இறங்கித் தாகம் தீரத் தண்ணீர் குடித்தான். “எவ்வளவு நன்றாய் இருக்குதடா தண்ணீர்?” என்று சொல்லிக் கொண்டு மேலே ஏறினான். நல்ல தாகமா யிருந்தால் அழுக்குத் தண்ணீர்கூட வெகு ருசியா யிருக்கு மல்லவா?

கமலாபுரம் போய்ச் சேரவே இருட்டாய் விட்டது. அதற்கு மேல் முகுந்தன் வேலம்பட்டி போய் வீடுசேர்ந்து “அம்மா” என்று கதவைத் தட்டியபோது அதிக நேரமாய்விட்டது. “அப்பா முகுந்தா, வந்தாயா? என்னிவ்வளவு நேரம்? நான் பயந்துவிட்டேன், குழந்தாய்! பரீட்சை சமாசாரம் தெரிந்தவுடன் திரும்பிவருவதாய்ச் சொன்னாயே?” என்றாள் தாயார்.

“சுவாமி மலைக்கு எல்லாரும் போயிருந்தோம். நான் வரவில்லை என்றேன். பையன்கள் விடவில்லை. போய்த் திரும்பி வர இவ்வளவு நேரமாகி விட்டது. உற்சவ வேடிக்கை எல்லாம் பார்த்தோம்” என்று முகுந்தன் சொன்னான்.

“நல்லது; எப்படியாவது வந்து சேர்ந்தாயே, அதுவேபோதும். இருக்கட்டும். பரீட்சை என்ன வாயிற்று? குழந்தாய்!” என்று தாயார் கேட்டாள்.

“அம்மா! நான் முதலாவதாகத் தேறினேன்” என்றான்.

“ஐயோ! என் கண்மணியே!” என்று சீதம்மாள் குழந்தையை அணைத்துக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள்.

அவள் ஏன் அழவேண்டும்? அவள் மனதில் அப்போது என்னென்ன எண்ணங்கள் உதயமாயின? இவையெல்லாம் புருஷனை இழந்து, பெற்ற பிள்ளை ஒருவன்மேல் ஆசை வைத்து வளர்த்த தாய்க்குத் தான் தெரியும். நான் எழுத முடியுமா?

5

வேகுதே தீயதனில் வெந்துபோடி சாம்பல்
ஆகுதே பாவியே னையகோ—மாகக்
குருவி பறவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தேடுத்த கை.

முகுந்தன் தாயார் இப்படி ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி நாலே நாளுக்குள் இந்த வீடு ஏன் இப்படிப் பாழடைந்து கிடக்கிறது? ஐயோ! உலகமே! கதையைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லி முடிக்கிறேன். முகுந்தன் சுவாமிமலையில் தோழர்களுடன் விளையாடிவிட்டு வீடு திரும்பிய இரவே வயிற்றில் வலி கண்டது. பிறகு பேதியாயிற்று. இரவுக்

குள் பத்து தடவை யாயிற்று. ஆனால், யாரும் விஷபேதி என்று நினைக்கவில்லை. ஏதோ சுவாமி மலையில் கடையில் பட்சணம் வாங்கித்தின்றதால் அஜீரணம் ஏற்பட்டிருப்பதாக எண்ணினார்கள். பையன் வெகு கஷ்டப்பட்டான். கிராமத்தில் நோய் கண்டால் வைத்தியனா, மருந்தா, ஒன்றும் கிடையாது. அதிலும் ஏழைகள் வீட்டில் காலரா அல்லது வேறு பெரிய வியாதியை நிறுத்தவோ, பரவாமற் செய்யவோ என்ன ஏற்பாடுகள் செய்வ தென்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. தெரிந்தாலும் அதற்குச் சௌகரியம் ஏது? செலவுக்குப் பணம் எங்கே? இப்படிச் செய்யவேண்டும், அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று அறிந்தோர் சொல்வார்கள். புத்தகத்தில் எழுதியிருப்பார்கள். அவற்றில் ஒன்றும் திக்கற்ற ஏழைகளின் குடிசைகளில் நடத்த முடியாது.

தெய்வாதீனமாய்ப் பையன் தப்பித்துக் கொண்டான். பக்கத்து வீட்டு ஜனங்கள் சிலர் பரிதாபப்பட்டு உதவி செய்தார்கள். பையன் தப்பிப் பிழைத்தாலும் தாயை விஷ நோய் பிடித்தது. இரண்டு நாள் யாருக்கும் சொல்லாமல் தன் நோயை மறைத்து வைத்துக் கொண்டே பையனுக்கு வேண்டியது செய்துவந்தாள். கடைசியில் தாங்க முடியாமற் போகவே படுத்து விட்டாள். பிறகு என்ன செய்ய முடியும்? “ஐயோ! என் குழந்தைக்குக் குணமாயிற்று? அவனை யார்பார்த்துக் கொள்வார்கள்? நான் சாகிறேனே!” என்று எழுந்து உட்கார்ந்து கதறி விட்டு மறு

படியும் கீழே பிரக்ஞை தப்பி விழுந்தாள். பிறகு நினைவு வரவேயில்லை. கைகால்கள் சிறிது இழுத்தவுடன் உயிர் போய்விட்டது.

6

விடாய் கழிக்க நீர்தேடல்
என்று விடியுமேனக் கென்கோவே.

இன்னும் பதினைந்து வருஷம் சென்றது. எல்லாம் அடியோடு மாறிவிட்டது. வேலம்பட்டி பார்ப்பார்த் தெருவில் வீடுகள் எல்லாம் பாழாயின. கோயில் பூஜை செய்யும் கிருஷ்ணபட்டர் மாத்திரமே தன்னுடைய வீட்டில் குடியிருந்தார். மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஜீவனோபாயத் தேடி ஊரைவிட்டுப் பட்டணக் கரைகளுக்குப் போய் விட்டார்கள். வேலம்பட்டி பறைச்சேரியும் பாதி பாழாய்க் கிடந்தது. சிலர் கண்டிக்கும், சிலர் பிணங்குக்கும், சிலர் சேர்வராயன் மலைக்கும், சிலர் கோலாருக்கும், பெங்களுருக்கும், வேறிடங்களுக்கும் கூலி வேலை தேடிப் போய் விட்டனர். குடியானத்தெரு மட்டும் அவ்வளவு பாழாகவில்லை. கார்ட்டையும் மாட்டையும் விட்டுப் போக வழியில்லாமல் அவர்கள் இருந்த இடத்திலேயே கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தாயுடன் இலங்கைக்குப் போன மாரியும் சின்னனும் அங்கேயே இருந்து வந்தனர். தகப்பன், தோட்டம் சேர்ந்தவுடன் பழையபடி கள்ளுக்கடைக்குப் போக ஆரம்பித்தான். வேலை

யும் சரியாய்ச் செய்வதில்லை. சோம்பேறி, குடி-
காரன் என்று அவனைச் சிலநாளாக்குள்ளாகவே
துரத்திவிட்டார்கள். பின்னர் வேறு தோட்டத்
துக்குப் போனான். அங்கேயும் இதே கதிதான்.
கண்ட இடம் அலைந்து பிச்சை யெடுத்துக்
கொஞ்ச நாள் குடித்து வந்தான். கடைசியில்
இன்ன இடம் போனானென்றே தெரியவில்லை.

மாரியும் சின்னனும் தேயிலைத் தோட்டத்தில்
வேலை செய்துகொண்டு தாயுடன் சிக்கனமாய்
வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். மாரி-
க்கு இப்போது வயது இருபத்தைந்து. அதே
தோட்டத்தில் பிறந்த பெண் ஒருத்தி இருந்தாள்.
“உனக்கு இந்தப் பெண்ணைவிட நல்ல பெண்
ஊரில் எங்கே கிடைக்கப் போகிறாள். இவளைக்
கட்டிக்கொள்” என்று குப்பாய் வற்புறுத்தியதின்
மேல் மாரியும் அதற்கிணங்கினான். கலியாண
மாகிச் சில நாளானதும் ஊருக்குத் திரும்பக் குடி-
போகலாம் என்று மாரி யோசித்தான்.

“அம்மா, இந்த நாட்டில் நாம் பதினைந்து
வருஷம் ஜீவனம் செய்தாகிவிட்டது. தகப்பன்
போனவன் திரும்பி வரவேயில்லை. அவனுக்கா-
கக் காத்துப் பயனில்லை. நாம் ஏன் இனி நம்
ஊருக்குப் போகக்கூடாது? நமக்கு இப்போது
என்ன குறை? நம்முடைய பணம் சுமார் 200
ரூபாய் கங்காணியிட மிருக்கிறது. அதை வாங்-
கிக் கொண்டு வேலம்பட்டிக்குத் திரும்பிப் போய்
ஒரு வண்டியும் ஒரு ஜதை மாடும் வைத்துக்
கொண்டு மானமாய் ஜீவனம் செய்யலாம். அம்மா!

இந்த ஊர் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. பட்டியில் அடைபட்ட மாடுகள் மாதிரி வாழ்வு நடத்துகிறோம். கோயில் கிடையாது. ஒருவன் பெண்டாட்டி ஒருவனுடையவ எல்ல. இங்கே ஏன், அம்மா! இனி நாம் இருக்க வேண்டும்?" என்று தாயிடம் சொன்னான்.

“ஆமாமடா, அப்பா! வேலம்பட்டிக்கே போய் அங்கே உங்களப்பன் குடிசையிலேயே சாக வேண்டும் என்று தான் எனக்கும் ஆசை” என்றாள் குப்பாய்.

அவ்வாறே வேலம்பட்டிக்குத் திரும்பிப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாரியும் சின்னனும் மேச் சேரி சந்தைக்குப் போய் ஒரு ஜதை நல்ல காளை மாடும் சேலத்தில் ஒரு வண்டியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றை வைத்துக் கொண்டு சில காலம் மாரி மிகவும் சந்தோஷ மாய் வாழ்வு நடத்தினான். குடியானத்தெருவில் “பார்த்தாயா? கண்டிப்பறையன் மாடும் வண்டியு மாய்க் கொழுத்திருக்கிறான்” என்று பொருமைப் பட்டார்கள்.

ஆனால், நீண்ட நாள் இப்படி நடக்கவில்லை. கெட்ட காலம் சீக்கிரத்திலேயே வந்து விட்டது. மாடுகளில் ஒன்று இருந்தாற் போலிருந்து நொண்ட ஆரம்பித்தது. இன்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. என்ன செய்தும் கால் சரியாக வில்லை. கொண்டலாம்பட்டியில் ஒரு மாட்டு வைத்தியனுக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்துக் காலுக்கு மருந்து வைத்துக் கட்டிப் பார்த்தான்.

பிறகு மந்திரம் போடுவித்தான். கடைசியில் சூடும் போட்டுப் பார்த்தான். ஒன்றுக்கும் கேட்கவில்லை. அந்த மாட்டுக்குப் போட்ட பணம் வீணாய் போயிற்று. வண்டியை ஈடுகாட்டிக் கவுண்டன் ஒருவனிடம் நாற்பது ரூபாய் கடன் வாங்கிக் கையிலிருந்த பணத்தையும் சேர்த்து வேறொரு மாடு வாங்கினான். இது கொஞ்சநாள் நடந்து வந்தது.

திடீரென்று அந்தப் பக்கத்து கிராமங்களில் கோமாரி வியாதி பரவலாயிற்று. அநேக கால் நடைகள் இறந்தன. மாரியின் புது மாடு அந்த நோய் கண்டு ஒரே நாளில் செத்துவிட்டது. பிறகு சூடித்தனம் போன போக்கைப்பற்றி எழுதுவானேன்?

கடைசியில் ஒரு குடியானவன் தோட்டத்தில் அண்ணனும் தம்பியும் வேலைக்கு அமர்ந்தார்கள். எஜமானன் இரவும் பகலும் வேலை வாங்குவான். ஆனால், கூலி மிகவும் குறைவு. எல்லாரும் அரை வயிறு சாப்பிட்டாலும் தள்ளாத தாயைக் காப்பாற்றுவது கஷ்டமாய் இருந்தது. போதாததற்கு, தம்பி சின்னான் சண்டை பிடிக்க ஆரம்பித்தான். இப்படியிருக்கையில் பிணங்குக்கு ஆள் சேர்க்க ஒரு கங்காணி வந்தான். சின்னான் அண்ணனிடம் சொல்லாமல் அவன் பின்னோடு போய் விட்டான். நாகப்பட்டினம் போனதும் அண்ணனுக்கு ஒரு கடுதாசி எழுதிப் போடச் செய்தான். தான் சொல்லாமல் வந்துவிட்டது பெருங் குற்றம் என்றும், அதற்காக மன்னிக்க

வேண்டுமென்றும், பஞ்சம் பொறுக்க முடிய வில்லை யாதலால் எப்படியாவது பிழைத்துக் கொள்ளலா மென்று கிளம்பி வந்ததாகவும், அண்ணன், அண்ணி, தாயார் இவர்களுடைய பாதார விந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்வதாகவும் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது. ஆனால், இந்த வக்கணை யெல்லாம் சின்னனுக்கா எழுதத் தெரியும்? எழுதித் தந்தவனுடைய கைச்சாக்குதான். ஆனால், அண்ணனுக்கு மரியாதையாய்க் கடிதம் எழுதச் சொல்லி அதற்காக இரண்டணு எழுத்துக்கூலி கொடுத்தது பெருந்தன்மை யல்லவா? படிப்பில் லாத ஏழை ஒருவன் அதற்குமேல் என்ன செய்ய முடியும்?

கிழவி குப்பாய், பாவம், அதிகமாகப் புலம்ப ஆரம்பித்தாள். “ஐயோ! இது எல்லாம், குழந்தையா யிருக்கையில் அந்தப் பாப்பாத்தி அடுப்பண்டை போனாயே, அந்தச் சாபந்தான் அப்பா! அது இன்னும் நீங்கவில்லையே, மாரியாயி! நீ எப்போது மன மிரங்குவாய்? இந்தக் கொடுமை எப்போது தீரும்? கையில் காசு இல்லையே. இருந்தால் அடுத்த நோன்புக்கு ஒரு கோழியாவது தருவேனே. வேலம்பட்டி ஆயாளே! நானாவது சீக்கிரம் செத்தால் என் கஷ்டம்தீர்ந்துவிடும். என் அறியா மகனைக் காப்பாற்று. அவனும் அவன் பெண்டாட்டியும் சுகமா யிருக்க வேண்டும்” என்று அவள் சதா உளறிக்கொண்டே யிருப்பாள்.

மாரியின் மனைவி பூவாய்க்குப் பதினைந்தே வயதானாலும் வெகு சுருசுருப்பாய் வேலைசெய்

வாள். காட்டுக்குத் தைரியமாய்ப் போய்ச் சுற்றித் திரிந்து விறகு கொண்டு வருவாள். வெறுமனே ஒரு நிமிஷமும் இருக்கமாட்டாள். ஒழிந்த நேரத்தில் புல் செதுக்குவாள். அல்லது எங்கேயாவது கெஞ்சி வேலை சம்பாதித்துச் செய்து கூலி கொண்டு வருவாள். புல் அல்லது விறகு கொண்டு போனால் இவள் தலைச் சுமைக்குக் கொஞ்சம் அதிக விலையே கொடுப்பார்கள். எப்படியோ தன் சாமர்த்தியத்தால் வாரத்தில் இரண்டு, மூன்று நாள் தவறாமல் வெள்ளைப்பணமாக இரண்டரை கொண்டு வந்து சிரித்த முகத்துடன் புருஷனிடத்தில் கொடுப்பாள்.

அந்த வருஷத்தில் மழை துளிகூடக் கிடையாது. நாலு வருஷமாகவே மழை சரியாய்ப் பெய்யவில்லை. ஆனால், அந்த வருஷத்தைப் போன்ற கொடும் பஞ்சம் அதற்குமுன் கிடையாது. கிணறுகளெல்லாம் வற்றிப் போயின. பயிர் பச்சையே மில்லை. குடிக்கத் தண்ணீருக்குக் கூடக் கஷ்டமாய்ப் போய்விட்டது. அனேகம் பேர் ஊரை விட்டே போய்விட்டார்கள்.

மாரியும் தன் மனைவியுடன் எங்கேயாவது போய் ஜீவனம் தேடலாமென்று பார்த்தான். ஆனால், தாயார் “நாம் இங்கேயே இருந்து செத்துப் போகலாம். எங்கே போய் என்ன? தெய்வம் அங்கே காப்பதாயிருந்தால் இங்கேயும் காக்கும்” என்று சொல்லிப் பிடிவாதமாய் மாட்டேனென்றாள். தள்ளாத தாயின் வார்த்தையை மாரி தட்ட மாட்டாமல் பேசாதிருந்தான்.

சேரியில் ஐந்து வீடுகள்தான் காலியாகாமல் இருந்தன. மற்ற வீட்டுக்காரர் எல்லாரும் ஊரை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். சேரியைச் சேர்ந்த தண்ணீர்க் குட்டை வற்றிப்போய் நிரம்ப நாளாயிற்று. பக்கத்தில் ஒரு வேளாளன் தோட்டம். அதில் ஒரு கிணற்றில் தான் கொஞ்சம் ஜலம் இன்னும் இருந்தது. அவ்வேளாளன் அதில் கவலை கட்டி இரைத்துக் கொஞ்சம் பாக்கி இருந்த பயிரைக் காப்பாற்றி வந்தான். தண்ணீர் இரைத்தானதும் கவலை மாடுகளை அவிழ்த்து விட்டுக் கழுவின பிறகு பறையர்கள் கிணற்று வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது. கிணற்றில் பறையர்கள் தங்கள் குடத்தை விடக்கூடாது. விட்டால் தீட்டாய்ப் போகும். ஆகையினால் அவர்கள் வாய்க்காலிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது; மற்றக் குடியானவர்கள் இவ்வளவுகூட இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஐந்து வீட்டார் தினசரி எடுத்துக் கொள்ளும் தண்ணீர், காய்ந்து போகும் பயிருக்குக் கொஞ்சம் உதவுமல்லவா? ஆனால், குட்டிக்கொண்டன் நல்லவன். “பாவம்! ஏழைப் பறையர்கள் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இல்லாமல் சாகிறார்கள்” என்று இரக்கப்பட்டு அவர்களைத் தண்ணீர் எடுக்க விட்டான்.

காலையிலிருந்து பெண்கள் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நான் முன், நீ முன் என்று சண்டை போடுவார்கள். வாய்க்காலில் பள்ளம் தோண்டி நின்ற ஜலம் ரொம்பக் கொஞ்சம். ஆகை

யால் சண்டை. அவர்கள் போடும் சண்டையில் ஒவ்வொருநாள் வாய்க்காலில் தண்ணீர் சேரூய்ப் போய்விடும். “பார், சாமி, பொல்லாதவள் ஜலத்தைக் கலக்கிவிட்டாள்” என்று ஒருத்திமேல் மற்றொருத்தி குடியானவனிடம் புகார் சொல்லுவாள். இந்தச் சண்டை வேடிக்கையைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் குடியானவர்கள் “இந்தப் பறைநாய்கள் வழக்கமே இப்படி” என்பார்கள். பிறகு, அந்த ஸ்திரீகள் சேற்று ஜலத்தையே அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு போவார்கள். வீட்டில் குடத்தில் வைத்திருந்தால் பிறகு தெளியலாமல்லவா?

இவையெல்லாம் படிப்பதற்குக் கஷ்டமாகவே இருக்கும். மகா கொடுமை! கொடுமையிலும் கொடுமை! ஆனால், இவ்வளவும் உண்மையேயல்லவா? ஏழைத் “தீண்டாதா”ரின் துயரம் இதுதான். உலகத்திலே புண்ணிய பூமியும், தர்மம் என்பது உதித்து உலாவும் நாடும் நமது பாரத தேசமாகும். அன்பும், தெய்வ பக்தியும், பாவத்தைக் கண்டு அஞ்சும் குணமும் நம்முடைய நாட்டில் வாழும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இயல்பானவை. ஆனால், நீசர் என்று பெயரிட்டு சிலரை ஒதுக்கிவைக்கிறோமே, அக் கொடிய வழக்கத்தின் வெப்பத்தில் நமது தர்மம், அன்பு, தெய்வ பக்தி, நல்லொழுக்கம் எல்லாம் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போய் வருகின்றன. அவ்வழக்கம் தொலையவேண்டும். தெய்வம் கொடுக்கும் சுக துக்கங்களை அனைவரும் சமமாகப் பகிர்ந்து அநுபவிப்ப தல்லவா தர்மம்? சிலர் பேரில்

பொறுக்க முடியாத சுமை போடுவது பாவம் அன்றோ?

7

குட்டிக் கவுண்டன் தோட்டத்துச் சாளையில் வழக்கம் போல் அவன் மக்கள் இருவரும் படுத்திருந்தார்கள். இராத்திரிக் காவலுக்கு அங்கே பயிர் ஒன்றுமில்லை. ஆனால், அரை வயிற்றுக்குத் தினி போட்டு எலும்புக் கூடாயிருந்த நாலு எருதுகளும் நாலேந்து வெள்ளாடுகளும் இருந்தன. தண்ணீர் இறைத்த பறியும் கயிறும் கிடந்தன. இவைகளை யாராவது தூக்கிக் கொண்டு போய் விடலா மல்லவா? பஞ்ச காலத்தில் சிக்கினதைத் தூக்கி விடுவார்கள். இதற்காகக் காவல் சாளையில் யாராவது இரவில் படுப்பது வழக்கம்.

நடுநிசி. உச்சிக்கு மேல் பூரண சந்திரன். அந்த வெண்ணிலாவில் காய்ந்து போன வயல் காடுகளும் கூடப் பால் வண்ணத்துடன் அழகாய்த் தோன்றின. பகலில்தான் எங்கேயும் பஞ்சத்தின் பிரத்தியட்சத்தோற்றம். இரவில் எல்லாம் ஓய்ந்து அடங்கி மறைந்திருந்தன. பஞ்சங்கூட இரவில் தூங்குமல்லவா? மனிதனுக் கிருக்கும் கஷ்டங்களுக்கு அவன் சற்று நேரம் நினைவற்றுத் தூங்கக்கூடியதா யிருப்பது ஒருபெரிய சகாயமே.

திச்சப்தமாயிருந்த அந்த நள்ளிரவில் திடீரென்று நாய் குலைத்தது. ஒன்று குலைக்கவே எல்லா நாய்களும் குலைக்கத் தொடங்கின. “யார்

திருடன்!” என்று குட்டிக் கவுண்டனின் சின்ன மகன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். கிணற்று வாரி யோடு யாரோ பூவரச மரங்களின் நிழலில் மெதுவாக நழுவிச் சென்றதாகத் தோன்றிற்று. “எழுந்திரு, அண்ண! யாரோ திருடன் ஓடுகிறான்!” என்று மறுபடியும் சத்தம் போட்டான். “என்ன? என்ன?” என்று செங்கோடன் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தான். உடனே “ஓ, மாமா! ஓ, இராக்கியா கவுண்டா! ஓ, காளி! பறி எடுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறான் திருடன். ஓடி வாருங்கள்! ஓடி வாருங்கள்!” என்று உரக்கக் கூவிக் கொண்டு ஆள் போன பக்கமாய் ஓடினான்.

இதற்குள் ஊரிலுள்ள நாய்கள் எல்லாம் குலைக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. “தோட்டத்தில் திருடன் புகுந்து விட்டான்” என்றும், “பிடிபிடி” என்றும் இன்னும் பலவாறாகப் பெருங்கூச்சல் கிளம்பி விட்டது. பக்கத்துச் சாளைகளில் உள்ள வர்கள் எல்லாரும் எழுந்து ஓடிவந்தார்கள். கடைசியில் திருடன் பிடிபட்டான். பிடிபட்ட திருடனைப் பார்த்தால் ஒரு பெண்பிள்ளை! அவள்கையில் மண் குடமும் கயிறும் இருந்தன. திருடியது தண்ணீர்! கிணற்றில் தன் குடத்தைப் போட்டுத் தண்ணீர் மொண்டிருந்தாள். “அடே பாவி, பறைப்பிள்ளை வந்து கிணற்றில் குடத்தை விட்டு விட்டதடா” என்று கூக்குரலிட்டார்கள். உடனே “அடி” “உதை” “கொல்லு” “உடை” “பாணைய” என்று நாலா புறமும் கூச்சல் கிளம்பிற்று. பாணை ஒரு நிமிஷத்தில் சுக்கு நூறாயிற்று. உதை

யும் அடியும் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக ஓயாமல் விழுந்தன. பெண்பிள்ளை நினைவு தப்பிக் கீழே விழுந்தாள்.

“அடே, செத்துப் போய்விட்டாள். இனி அடிக்காதேயுங்கடா” என்றான் இராக்கியா கவுண்டன்.

“குழி வெட்டி நாயை மூடுங்கடா” என்றான் இன்னொருவன்.

“ஆமாம், தொந்தரவு இல்லாமற் போகும்” என்றான் மற்றொருவன்.

குழி வெட்டுவது, மூடுவது என்ற பேச்சுக் கிளம்பிய உடன் எல்லாருக்கும் கொஞ்சம் புத்தி தெளிந்தது. அடித்துக் கொண்டே யிருக்க முடியாது, அதற்கு ஒரு முடிவு உண்டு என்று உணர்ந்தார்கள்.

“யாடா இவள்? யாருக்காவது தெரியுமா? பாருங்கள்” என்றான் ஒரு கிழவன்.

“கண்டி மாரி பெண்சாதியடா! ஐயோ பாவம்! இவள் நல்ல பிள்ளையாயிற்றே. இவள் ஏன் இந்த வேலை செய்தாள்?” என்றான் சிசங்கோடன், குட்டிக் கவுண்டனின் பெரிய மகன்.

“நேற்றுத் தண்ணீர் இல்லை போ என்று எல்லாப் பறப் பெண்களையும் விரட்டி விட்டேன். ஆகையால் இம் மாதிரி போக்கிரித்தனம் செய்திருக்கிறாள்” என்றான் சின்ன மகன்.

“இந்தக் கொடும் பஞ்சத்தில் சாதி யேது, சாமி யேது, எல்லாம் ஒன்றாய்ப் போய்விட்டது.

நல்லது மில்லை, கெட்டது மில்லை” என்று ஒரு நெட்டையான கவுண்டன் கீழே கிடந்த பெண்ணை நின்ற கொண்டு சொன்னான்.

“அடே, அவள் சாகவுமில்லை, ஒன்றுமில்லை. வெறும் பாசாங்கு. உதையடா. உதை விழுந்தால் எழுந்து வீட்டுக்கு ஓடுவாள்” என்று ஒருவன் சொல்லிக் கொண்டு உதைக்கவும் உதைத்தான். மற்றவர்களும் இந்த சிகிச்சையைப் பிரயோகித்தார்கள். கொஞ்சம் அசைந்தாற் போல் காணப்பட்டது. ஆனால், எழுந்திருக்கவுமில்லை; பேசவுமில்லை.

“அடே, இந்த நாயைத் தூக்கிப் போய் சேரியில் எறிந்துவிட்டு வாருங்கடா” என்றான் இராக்கியா கவுண்டன். இராக்கியா கவுண்டனுக்குக் கொலைக் கேசு அநுபவம் உண்டு. அதன் கஷ்டம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். அவன் செஷன் வரையில் ஒரு விசாரணைக்காகப் போயிருந்தவன்.

இராக்கியா கவுண்டன் சொன்னபடி மூன்று நாலுபேர் கீழே கிடந்த பெண் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு சேரிப்பக்கம் சென்றார்கள்.

8

பெற்றோர்களில்லாத அநாதைக் குழந்தைகளுடைய சரித்திரம் உண்மை விவரங்களுடன் எழுதப்பட்டால் எல்லாருக்கும் மிகுந்த பயன் தருவதாயிருக்கும். நாம் அனைவரும் அவர்க

ளைப் போன்ற அபாக்கியர்கள் இல்லையானாலும், அவர்களுடைய அநுபவங்களிலிருந்து பலவிஷயங்களைக் கற்றறிந்து பயன் பெறுதல் கூடும். முகுந்தனுடைய அநுபவங்களும் அத்தகையனவே. தாய் இறந்து அநாதையாய்ப் போன நாள் முதல் அவன் எங்கித் திரிந்து அலைந்து வளர்ந்த கதை ஒரு பாரதமாகும். ஆனால், அவன் தன் சரித்திரத்தை எழுதிவைக்க வில்லை. கேட்டறிந்து எழுதுவது ஆறிய கஞ்சியைப்போல் ருசியற்றிருக்கும். ஆதலின் அதை விவரியாமல் விட்டுவிடுகிறேன்.

திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு மற்றது ஒன்று மில்லாமல் போனாலும் தேசம் சுற்றித் திரியும் பாக்கியம் உண்டு. பூகோள சாஸ்திரம் அவர்களுக்கு அநுபவப் படிப்பு. முகுந்தனும் பாரத தேசம் முழுதும் அலைந்து திரிந்து வெகு கஷ்டங்கள்பட்டு எப்படியோ முன்னுக்கு வந்தான். கடைசியாக டாக்டர் பரீட்சையில் தேறி ஒன்றிரண்டு ஊர்களில் இருந்துவிட்டுப் பிறகு சொந்த ஊருக்கே ஆஸ்பத்திரி டாக்டராக வந்து சேர்ந்தான்.

ஒருநாள் கமலாபுரம் ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் முகுந்தன், மேஜைமீது மருந்துகொடுத்த கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டு ஒத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வருஷாந்தரக் கணக்கு தயார்செய்து அனுப்ப நாள் நெருங்கி யிருந்தது. அப்போது வெளியே நான்கு ஆட்கள் தாங்கள் தூக்கி வந்த கயிற்றுக் கட்டிலைக் கீழே மெதுவாக வைத்து

“சாஅமி!” என்றார்கள். “பறையர்கள் போலிருக்கிறது. என்ன? கொலையா? போய்ப்பாரும்” என்று முகுந்தன் கம்பவுண்டருக்குச் சொன்னான்.

அவ்வூர்ப் பள்ளிக் கூடத்தின் தலைமை உபாத்தியாயர் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் தினம் காலையில் தேகாரோக்கியத்துக்காகக் கொஞ்ச தூரம் நடந்து விட்டு ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டருடன் அரைமணி நேரம் வெறும் பேச்சு பேசிவிட்டுப் போவது வழக்கம்.

“வாரத் தவறாமல் இந்த ஊரில் ஒரு கொலை. ஒரு பிரேத விசாரணை. பொல்லாத ஊர் இது. நான் இருந்த வேறு எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் இப்படியில்லை” என்றான் முகுந்தன்.

“படிப்பில்லாத ஜனங்கள். இந்த ஜில்லாவில் ஒன்று மில்லாததற் கெல்லாம் சண்டை போடுகிறார்கள். வாய்ப் பேச்சிலிருந்து உடனே அடி, குத்து, கொலை ஏற்பட்டுவிடுவது சர்வசாதாரணம். ஆரம்பப் படிப்பு பரவினால்தான் இவைகளெல்லாம் நிற்கும்” என்றார் உபாத்தியாயர்.

•இதற்குள் கம்பவுண்டர் முத்துப் பிள்ளை திரும்பி வந்து “பிரேதமல்ல. பெண் பிள்ளையைப் பலமாய் அடித்துக் கட்டிலில் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்” என்றார்.

“வயது என்ன?” என்றார் ஹெட்மாஸ்டர்.

இந்த கேள்வியைக் கவனியாமல் முகுந்தன் “உள்ளே கொண்டு வந்து மேஜை மேல் இறக்கச் சொல்லு” என்றான்.

ஹெட்மாஸ்டர் புன்னகையுடன் “ஏதோ திருட்டு சிநேகம், அதிலிருந்து வந்த ஆபத்து போல் தோன்றுகிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார்.

“இருந்தாலும் இருக்கலாம். போய்ப் பார்ப் போம்” என்று முகுந்தன் எழுந்து மேஜை யண்டை போனான். பெண்ணைக் கொண்டு வந்த ஆட்கள் அவளை மெல்லக் கட்டிலி லிருந்து தூக்கிவந்து மேஜை மேல் படுக்க வைத்தார்கள்.

முகுந்தன் காயங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே “பலமாய் அடித்துப் போட்டிருக்கிறார்கள்” என்றான். நன்றாகப் பரிசோதித்ததில் இரண்டு கையெலும்புகள் உடைந்து போயிருந்ததாகத் தெரிய வந்தது. மற்றவை மேலான தோல் காயங்கள்.

பெண்ணைத் தூக்கிவந்த ஆட்களில் மாரி ஒருவன். “பிழைப்பாளா, எஜமானே?” என்று அவன் கேட்டான்.

“உனக்குச் சொந்தமா?” என்றான் முகுந்தன்.

“என் வீட்டுக் காரி, சாமி! பிழைப்பாளா?” என்று கண்ணில் நீர் ததும்ப மறுபடியும் கேட்டான்.

“எல்லாம் சரியாய்ப் போகும். பயப்படாதே. ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு மாதம் வைத்திருக்க வேண்டும்” என்றான் முகுந்தன்.

இதைக் கேட்டதும் மாரி “ஐயோ!” என்று கதறி “ஒரு மாதம் கஞ்சிக்கு என்ன செய்வேன்?” என்றான்.

“பைத்தியக்காரா! கஞ்சி நாங்கள் வார்ப்போம், பயப்படாதே!” என்றான் முகுந்தன். அப்போது கூட வந்திருந்தவர்களில் ஒருவன் “அடே மாரி! உனக்குத் தெரியாதா? நம்ம ஊர் சாமியடா! டாக்டர் துரை நம்ம வேப்பமரத்தையாமகன்! நம்மைக்காப்பாற்றுவார், எஜமான். வாசி பண்ணி விடுவார்” என்றான்.

“கஞ்சி வார்த்துக் குணப்படுத்தி விடுவார். உனக்கும் கூடச் சோறு போடுவார். ஏனடா அழுகிறாய்?” என்றான் மற்றொருவன்.

“நம்ம எஜமான், நம்மைக் காப்பாற்றுவாரடா” என்றார்கள் மூன்று பேரும் சேர்ந்து.

மாரி இப்போது நிமிர்ந்து டாக்டர் முகத்தைப் பார்த்தான். “சுவாமி, நீங்கள் முகுந்தையா அல்லவா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம், ஆம்” என்று முகுந்தன் உடைந்த கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“நான் போய் வருகிறேன். டாக்டர்வாள்!” என்று ஹெட்மாஸ்டர் நமஸ்காரம் செய்தார்.

“ஆஹா, சரி, நமஸ்காரம்” என்று முகுந்தன் அவருக்குச் சொல்லிவிட்டு “என்ன சண்டை? ஏன் இந்த அடி? சமாசாரம் சொல்லு, தம்பி!” என்று மாரியைக் கேட்டான்.

வந்தவர்கள் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னார்கள். கதை சொல்லும் போது எல்லாரும் சேர்ந்தாப்போல் பேசிய படியால், விவரம் தெரிந்து கொள்வது கொஞ்சம் கஷ்டமாய்த்தானிருந்தது.

9

“முத்துப் பிள்ளை! ஏதாவது பூ பறித்து வைத்திருக்கிறீரா, என்ன” என்று டாக்டர் கேட்டார்.

“இல்லை, ஐயா! பூவேது, பறிப்பதேது? செடியெல்லாம் காய்ந்து கிடக்கிறது” என்று கம்பவுண்டர் சொன்னார்.

“இந்தப் பெண்ணை வந்தால் குப் என்று மல்லிகை வாசனை வருகிறதே, என்ன காரணம்? அம்மா கொய்து வைக்கும் மல்லிகைப் பூ வாசனை மாதிரியே இருக்கிறது” என்று முகுந்தன் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான். இவ்விதம் தன் தாய் ஞாபகத்துடனே பூவாயின் காயங்களுக் கெல்லாம் மெதுவாக மருந்து தடவினான். பிறகு எலும்பு உடைந்த கைகளுக்கு மரக்கட்டை வைத்துக் கட்டினான்.

“எப்படி யிருக்கிறது, அம்மா?” என்று அவளைக் கேட்டான்.

“அப்பா! ”என்று அவள் பெருமூச்சுவிட்டு, “இப்போது கொஞ்சம் பொறுக்கலாம், எஜமானே! சாமி உன்னை மகராஜனாக்கட்டும். நீ சுகமாயிருக்கவேண்டும், எஜமானே!” என்றாள்.

இவ்வார்த்தைகள் அந்தப் பெண் வாயிலிருந்து வந்தபோது அவள் பார்வையும், அவள் முகத்தில் பூத்த புன்முறுவலும், பெற்ற தாய் தன் குழந்தையைக் கண்டு ஆனந்தப்படும்போது தோன்றும் முகமலர்ச்சியை ஒத்து விளங்கின.

முகுந்தனுக்குத் தன் தாயின் நினைவு மேன் மேல் அதிகரித்து வந்தது.

“இது என்னவோ தெரியவில்லை. இவளண்டை வரும்போ தெல்லாம் அம்மா நினைவு மேலிடுகிறது” என்று மறுபடியும் தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டு முகுந்தன் எழுந்து கை கழுவப் போனான். எங்கே போனாலும் மல்லிகை வாசனை நிறைந்தாற் போலிருந்தது. முகுந்தன் தாயாருக்கு மல்லிகைப் பூவில் அதிக பிரியம். புருஷன் இறந்து தலையில் பூவைத்துக் கொள்ள முடியாமற் போன பிறகுங்கூட தினம் தவறாமல் எங்கிருந்தாவது மல்லிகைப் பூ பறித்துக் கொண்டு வந்து பூஜைக்கு வைப்பான். வீடு முழுதும் வாசனை வீசும். இன்று முகுந்தன் எங்கும் அவ் வாசனையைக் கண்டான்.

இம்மாதிரி சில சமயங்களில் அகாரணமாக ஏதோ ஒரு ‘வாசனை அல்லது ஒரு பாட்டின் இசை மனதில் திடீர் என்றுதோன்றி, அத்துடன் குழந்தைப் பிராயத்தின் நினைவு உதிப்பது பல ருடைய அநுபவம் அல்லவா? சில வேளைகளில் ஏதோ முன்னால் நுகர்ந்த மணம், முன் கேட்ட பாட்டு என்று மாத்திரம் நினைவு தோன்றுமே யொழிய எப்போது, எந்த நாளில் நுகர்ந்தது, அல்லது கேட்டது என்று சொல்ல முடியாமலிருக்கும். இவை பூர்வ ஜன்ம நினைவுகள் என்று சிலர் சொல்வார்கள். தான் குழந்தையாயிருந்த போது வேலம்பட்டி வீட்டில் தாயுடன் விளையா

டின பருவம் இன்று முகுந்தன் மனதை விடாமல் கவர்ந்தது.

“இதென்ன ஆச்சரியம்? இந்த மல்லிகைப் பூ வாசனை விட மாட்டேன் என்கிறது. ஒருவேளை, இறந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறார்களென்று சொல்லுகிறார்களே,— அம்மா தான் இந்தப் பெண்ணைப் பிறந்தாளோ, என்னவோ? யார் இல்லை யென்று சொல்ல முடியும்?” என்று இந்த மாதிரி எண்ணி முகுந்தன் மறுபடி எழுந்து அந்தப் பெண்ணின் கட்டிலைப் போனான். கண்மூடியிருந்தவள் கண்ணைத் திறந்து இவளைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை மறுபடியும் இவனுக்குத் தாயார் நினைவை உண்டாக்கிற்று. மீண்டும் மல்லிகைப் பூ வாசனை வீசிற்று.

10

பிறந்தன விறக்கு மிறந்தன பிறக்கும்

முகுந்தன் படுத்ததும் தூங்கிப் போவது வழக்கம். இந்த விதத்தை வடக்கே தான் சுற்றி வந்த நாட்களில் ஒரு யோகியிடம் கற்றுக்கொண்டான். படுத்த உடன் தூக்கம் வராமல் எண்ணங்கள் பலதொடர்ந்து தொடர்ந்து வருவது எல்லாருக்கும் சாதாரண அநுபவம். முகுந்தன் அவ்வெண்ணங்களை விரட்டி, மன்தையடக்கிப் படுத்த உடன் தூங்கிப்போகப்பயின்றிருந்தான். ஆனால், இன்று அது பலிக்கவில்லை. என்ன முயற்சி செய்தும் தூங்க முடியவில்லை. சிறிது நேரம் புரண்டு

புரண்டு பார்த்துவிட்டுக் கடைசியில் எழுந்து உட்கார்ந்து விளக்கேற்றிப் புஸ்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டான். அது இறந்துபோன நண்பன் ஒருவன் கொடுத்த பகவத்கீதை புத்தகம். அதைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான். இரண்டாவது அத்தியாயம் 22-ம் சுலோகத்துக்கு வந்தான்:—

“ஒருவன் நைந்துபோன துணியை எறிந்துவிட்டுப் புதிய துணியை உடுப்பதுபோல் தேகத்தில் வசிக்கும் ஆன்மாவானது பழுதுபட்ட தேகத்தை விட்டு வேறு புதிய தேகத்தை யடைகிறது.”

“ஆமாம்; ஆனால், இறந்தவனுக்கு மறுபிறப்பில் என்ன தேகம் கிடைக்கும்? நினைத்த தேகம் எடுக்க முடியுமா? அது முடியாது. தான் செய்த நன்மை, தீமை, உபகாரம், அபகாரம் இவைகளை யொட்டியே புது ஜன்மம் கிடைக்கும். மனிதனோ, பிராணியோ துன்பத்தில் அடிபடுவதை அடிக்கடி நாம் காண்கிறோம். நம்மைத் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கடித்து விட்டு இறந்துபோன நமது தாயோ, தகப்பனோ, அண்ணனோ மறுபிறப்பில் அந்த உருவம் எடுத்திருக்கலா மல்லவா? ஆதலின் துன்பப்படும் மனிதனாகட்டும், பிராணியாகட்டும், நாம் அன்புடன் ஆதரவளித்து நோயைத் தீர்க்க முயலவேண்டும். யாராவது பொருளோ, பதவியோ அடைந்து சுகமாயிருப்பதைக் கண்டு நாம் பொருமைப் படுகிறோமே? அது என்ன அறியாமை? ஒரு வேளை, நமக்கு மிகவும் பிரியராயிருந்து அகாலத்தில் இறந்து போன எவருக்காக நாம் இன்னும் துக்கப்படு

கிரேமோ அவரே, மறு ஜன்மம் எடுத்து, தாம் முன் செய்த நற்கருமங்களின் காரணமாய் அந்த நல்ல பதவியையோ, பொருளையோ அடைந்திருக்கலா மல்லவா? இப்படி முகுந்தன் தனக்குத் தானே வியாக்யானம் சொல்லிக்கொண்டான்.

இந்த கீதா சுலோகத்தை இதற்குமுன் பல தரம் அவன் படித்ததுண்டு. புதிய தொன்று மில்லை. ஆனால், சில சமயங்களில் நாம் படிக்கும் சுலோகமோ, பாட்டோ, குறளோ முன்னெப்போதுமில்லாத தெளிவுடன் பொருள் விளக்கமாகிறது. இந்த பகவத்கீதை சுலோகம் முகுந்தனுக்கு முன்னெப்போதுங் காணாத தெளிவுடன் இன்று விளங்கிற்று.

“உடல்தான் வயதினாலோ, நோயினாலோ மெலிந்து இறந்து போகிறது. ஆனால், நோயும், மூப்பும் இல்லாத ஆத்மாவும் அத்துடன் இறந்து போகுமோ? அதெப்படி முடியும்? அம்மாவின் உடல் இறந்தாலும் அவன் மறுபடியும் வேறு உடலில் பிறந்தே இருக்கவேண்டும்” என்றிவ்வாறு இடையிடையே பற்பல எண்ணங்கள் எண்ணிக்கொண்டே படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

11

“அப்பா, முகுந்தா ! குழந்தாய் ! எழுந்திருக்கிறாயா ? சாப்பிட வருகிறாயா ?” என்று அம்மா சமையல் உள்ளிலிருந்து கூப்பிட்டாள்.

அவள் குரலே; அதில் சந்தேகமேயில்லை!

இதென்ன அதிசயம்? இவ்வளவு நாள் இவள் இறந்துவிட்டாள் என்று நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தேனே? இதோ அவள் குரல்! அவளே! நான் ஊர் ஊராய்ச் சுற்றியது, கஷ்டப்பட்டது எல்லாம் வெறுங்கனவு. அம்மா செத்துப் போக வில்லை; உயிருடன் இருக்கிறாள். நானும் பள்ளிக்கூடத்தில் இன்னும் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனி ஒருநாளும் அழுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கமாட்டேன். எனக்குக் காலரா வந்தாலும் அவளை என்னருகில் வர விடமாட்டேன். அவளுக்கும் நோய் வரும்படி பார்த்துக்கொண்டிருேன். ஐயோ! இதென்ன சந்தோஷம்? அம்மா உயிருடன் இதோ இருக்கிறாளே!

*

*

*

*

எங்கேயோ அவசரமாய்க் குடம் எடுத்துக் கொண்டு வேகமாய்ப் போகிறாள். என்னையும் வா வென்று அழைப்பதுபோல் கையினால் சைகை காட்டுகிறாள். அவசரமாய்ப் போகிறாள். சேரிக்குள் ஓடுகிறாள். ஐயோ! நில், அம்மா, நில். ஏன் ஓடுகிறாய்? அதோ, சேரிக்குள் போய் விடுகிறாள். அங்குள்ளவர்கள் எல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு அடிக் கிறார்கள். வந்தாயா சேரிக்குள்? பாப்பாத்திக்கு இங்கென்ன வேலை? என்று காட்டு மிருகங்களைப் போல் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு தடிகளெடுத்துக் கொண்டு மனம்போனபடி அடித்து எலும்பை நொறுக்கி விடுகிறார்கள். கயிற்றுக் கட்டிலில் போட்டு நாலுபேர் தூக்கிக்கொண்டுவந்து ஆஸ்பத்திரியில் போடுகிறார்கள்! ஐயோ! அம்மா!

இது ஒன்று மில்லை. என்ன புத்திமாராட்டம்! பாவம்! காலரா கண்டுபிடித்த படுக்கையாக அல்லவா இருக்கிறாள்? உடம்பில் சொல்ல முடியாத வலி. கைகால் இழுப்பு. வயிற்றில் பொறுக்க முடியாத நோவு. ஐயோ! அம்மாவைத் தூக்கிப் போகிறார்களே! என்னால் எழுந்திருக்க முடிய வில்லையே. “முடிந்து போயிற்று” என்கிறார்களே. என்ன? அம்மாவுக்கு என்ன? ஏன் பேசாமலிருக்கிறாள்? செத்தா போய் விட்டாள்? எனக்கு இனித் தாய் இல்லைபா? ஐயோ! என்ன செய்வேன்?

* * * *

திடுக்கிட்டு முகுந்தன் கண்விழித் தெழுந்தான். நாற்காலியிலேயே தூங்கிப் போனபடியால் பகவத் கீதை புஸ்தகம் கீழே விழுந்து கிடந்தது. கமலாபுரம் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதுதான் உண்மையாகவும், மற்றவை யெல்லாம் கனவாகவும் முடிந்தன. எழுந்து படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு தூங்கிப் போனான்.

12

குலமொன்றாய் நீ படைத்த குறியை யறியாமல் யான் மலபாண்டத் துள்ளிருந்து மயங்கினேன் பூரணமே.

பூவாயின் காயங்களை யெல்லாம் ஆற்றிக் கையெலும்பைக் குணப்படுத்த ஒருமாதத்திற்கு மேலாயிற்று. மிக அன்புடனும் ஆதரவுடனும் முகுந்தன் மருந்து போட்டுப் பார்த்து வந்தான்.

“தம்பி, மாரி, நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கேட்கிறாயா?” என்றான் முகுந்தன்.

“சொல்லு, எஜமானே!” என்றான் மாரி.

“நாம் சிறு பையன்களா யிருக்கையில் என்னை ஒரு பெரிய குாங்கின் கையிலிருந்து காப்பாற்றினாய் அல்லவா? அப்போது என் தாய் அதற்காக உன்னை அடித்துத் துரத்தினாள்ல்லவா?”

“ஏதோ நடந்தது. அது வெகு நாளாயிற்று. சாமி! இப்போது என் வீட்டுக்காரியின் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொடுத்தாயே. என் வீட்டில் விளக்கு வைத்தாயே, எஜமானே!”

“மாரி, செத்துப் போனவர்கள் திரும்பிப் பிறக்கிறார்களென்று உனக்குத் தெரியுமா? நல்லது, தீயது செய்த பலன்களை அநுபவிக்க மறு ஜன்மம் எடுப்பது தெரியுமா?”

“ஆமாம், எஜமான்! அப்படித்தான் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். ஆண்டவன் எல்லாம் பார்த்து வருகிறான். யாரையும் விடமாட்டான். அவனுக்குமேல் யார்?”

“என் தாயார் உனக்குச் செய்தது பெருந்தவறு. அதற்காக அவள் இப்போது வேறு ஜன்மம் எடுத்துக் கஷ்டப்படுகிறாள் என்றே நினைக்கிறேன். அதற்காக நான் ஒரு நோன்பு இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன்.”

“சொல்லு, சாமி!” என்றான் மாரி.

“இப்பொழுது உங்களுக்கெல்லாம் மிகவும் கஷ்டகாலம். கொடும் பஞ்சம். நீயும் உன் மனைவியும் என் வீட்டில் என்னுடன் இருங்கள். எனக்கு பந்துக்கள் இல்லை. நீயும் பூவாயும் எனக்

குத் தம்பியும் தங்கையுமா யிருக்கவேண்டும்” என்றான் முகுந்தன்.

மாரிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “சாமி, நாங்கள் எஜமானுக்குத் தம்பியும் தங்கையும் எப்படி ஆவோம்? முடியாது எஜமானே!” என்றான் மாரி.

அதற்கு முகுந்தன் “மாரி, அவையெல்லாம் சரியல்ல. உங்களை இப்படி நாய் வாழ்வு நடத்த மற்றவர்கள் வைத்திருப்பது பெரும் பாவம். அதற்காகவுந்தான் இந்த நோன்பு நிச்சயித்தேன். நீ மறுக்கக்கூடாது” என்றான்.

“சாமி!”

“இறந்தால் புது ஜன்மம் உண்டு என்று சொன்னேனல்லவா? உன் மனைவியைப்பார்த்தது முதல், என்ன காரணமோ, அவள் என் தாயாரே என்று தோன்றி வருகிறது.”

“சாமி! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே?”

“தம்பி, விளங்காமற் போனால் போகட்டும். நான் சொல்வதை நீ மறுக்கக் கூடாது. என் கூட நீங்கள் இருக்கவேண்டும்.”

“என் தாய் சம்மதிக்கமாட்டாளே?”

“நான் சமாதானப் படுத்துகிறேன்” என்றான் முகுந்தன்.

“அவள் ஒப்பினால் சரி, எஜமானே!” என்று மாரி சொன்னான்.

எப்படியோ முகுந்தன் சொல்லிக் குப்பாயி யைச் சம்மதிக்கச் செய்தான். அதுமுதல் முகுந்தன் ஊருக்குப் பறையொய்ப் போனான். அவன் மனம் சாந்தியடைந்தது.

முகுந்தன் கதை
முற்றிற்று.